

Lukácsi Kriszta:

FEFF10, 2008, UDINE

2008. április 18. 03:30 (hajnal). Arcok támolyognak haza a csütörtök esti ivászatból az utca végén tegnapi ruhában, tegnapi arccal. Én most keltem fel. CD-ket válogatok az útra, és filmleírásokat olvasok a fekete teámhoz. Ízelítő a menüből: japán akció sci-fi thriller, indonéziai szex-vígjáték, kínai pop-fantasy, tájfoldi maratoni road movie, „HK cutting edge omnibus” (ennek lefordításával inkább nem próbálkoznék), japán kattant komédia, malajziai noir zombi voodoo vígjáték, fülöp-szigeteki akció sciene-fiction, J-horror, családi gengszter dráma Hongkong módra, és – a teljesség igénye nélkül – egy kis japán orvosi pszicho-horror.

De mindezek előtt még nyolcórányi autót elmászott random rádióadókkal, alagutakkal, rossz AutoGrill kajákkal és rengeteg esővel. Vitatkozunk a GPS-szel. Road movie kelet-közép-európai módra. Megörökített felhőbe burkolózott fázós hegyek, majd táblák, körforgalmak, végül névtelen szűk utcák.

13:30 – Kipakolunk a szállodában, aminek folyamatosan elfelejtem a nevét. A három csillag csak szerénykedés. Tágas, világos szoba, kényelmes ágy, a kelleténél több szék, íróasztal, saját fürdőszoba és WC, a sarokból egy plazma TV néz. Legközelebb négy nap múlva lesz időm megint ilyen alaposan körülnézni itt.

14:15 – az egyik kanyargós utca végén nagy piros léggömbök tűnnek fel, rengeteg japán felkelő nap az esős délutánban. Megérkezünk a színházhoz, ahol a fesztivál első filmje 15 perce elkezdődött. A 2006-os, első *Death Note* filmet nézik az időben érkezők, amíg mi sorban állunk az akkreditációs pultnál. Meglepetésemre hatalmas, és igencsak nehéz, színes katalógust kapunk az összes filmre érvényes kártyánk mellé, egy üveg ásványvizet, egy sajtóanyaggal tömött A/4-es borítékot, és egy lakktáskát fesztivál logoval. (Mintha Hideo Nakata sétált volna be az ajtón.) A fesztiválra készült neonrikítórózsaszínzöld színházbelső absztrakt pillangókra hasonlító rózsaszín műanyag székeivel azt kéri, hogy készítsünk pár tucat fotót. A négyemeletes színházépületben emellett festmények, szobrok, fotók és kényelmes fotelok is vannak: kifejezetten katalógusolvasásra valók.

A következő film, mondja Mark Schilling a katalógusban, a *Death Note* második része lesz - az itthon is népszerű anime sorozat (persze, nekem is megvan mind, igaz, csak az első nyolc részt láttam), filmes újragondolása. Szorgalmasan elolvassuk mindkét *Death Note* film rövid leírását.

16:15 – Hatalmas színházterem, hangulatos világítás. A krumplispogácsák rácsos tetejére emlékeztető plafonra távolkeletinek vélt motívumok vannak vetítve, a vászon pirosan megvilágítva, a terem tiszta, a székek kényelmetlenek. A *Death Note* történet felvillan gyors összefoglalásként a film elején talán külön azok kedvéért, akik belevágtak a második részbe az első alapos ismerete nélkül. Ez az első alkalom, hogy a film verzió szereplői sokkal rajzfilmesebbek, karakteresebbek, mint rajzoltak. A közönség hangosan nevet és néhol tapsol is a film alatt. Tudtommal a rendező nincs is jelen - a tetszésnyilvánítás így nem valami kényszeres udvariasság, hanem őszinte lelkesedés. A CGI figurák (a Halál Istenek) megjelenése beleillik a sajátos feketehumorba, nem teszi nevetségessé a filmet.

19:00 – Állófogadás. Igazi tülekedés. Azt hiszem odébbtoltam valamilyen híres kínai rendezőt a szendvicsek asztalnál. Mindenhol díszvendégek közé keveredik az ember... A pizzák és szendvicsek hidegek voltak, az üdítők és pezsgők pedig

meleg. Innentől kezdve nincs szünet, úgyhogy azzal kell jóllakni, ami van. Mindenki így gondolja: mindenhol halas szendvicseket mohón faló olasz és távolkeleti arcok.

19:50 – Ünnepléses megnyitó olaszul. Sok dallamos hadarás. Vajon tolmácsolják ezt? Senkin nincs füles. Talán nem. De tudjuk, hogy mit mondhatnak. Támogatókat,

vendégeket, adatokat sorolnak fel. Ez a tizedik feszt, biztos elmondják, hogy hogy indult, milyen kicsi volt, és nahát, milyen hatalmas lett. Teltház. A negyediken is ülnek. Bejelentik a következő filmet – Hideo Nakata tényleg itt van a VIP sorban, a közönségben. Igen, az, aki az eredeti *KÖRt* készítette, és a *Dark Watert* rendezte. Őt is elkapta a *Death Note* mánia, és legutóbbi filmjének (*L: Change the World*) a jellegzetes manga-figura nyomozó, L, lett a főhőse.

Az ő utolsó 23 napjáról szól a horror/akció/dráma/komédia/thriller/krimi. Mr. Schilling szerint a karakter ilyen történetbe helyezése olyan, mintha Drakulának kéne szőrfőznie a napsütötte tengeren - ugyanis a púpos, sötét szobákba zárkózott, kizárólag agyát használó nyomozó futni, löni, ugrálni, és bébiszitterkedni kényszerül. Valószínűleg az USA-beli támogatók miatt (is), de a film eléggé amerikaiásra sikerült, ami nem feltétlenül von le az értékéből. Érdekes műfaji mozaik, rengeteg japán humorral és kínaira emlékeztető drámával. Eleinte a talán túlzott heterogenitás zavaró, idővel azonban kifejezetten izgalmas és élvezhető az összeálló kollázs. A filmet hatalmas tapsvihár zárja. A rendező lelkesen osztja az autogramokat, többek között az én katalógusomba is, a rövid szünetben.

22:45 – Indonézia - a pizzafutár srácokat lehet megrendelni, nem a pizzát. A *Quickie Express* szex vígjátékként van feltüntetve a programban, de az ebben a kategóriában futó (főként) amerikai tucat-tinifilmekhez semmi köze nincs. A poénok túlmennek az egyszerű kétértelműségeken - az igazi poén tulajdonképpen a dolgok egyértelműségében van: csak semmi célzás, itt minden az, ami. A gigoló-tanfolyamon a három újonc valóban azt tanulja, hogy hogyan mozogjon szex közben, és miket mondjon a nem mindig csodaszép és fiatal klienseknek. Hatalmas nevetések. A rendező a film elején magyarázkodik, és sűrűn bocsánatot kér a minősíthetetlenül rossz felirat miatt, majd mosolyogva hozzáteszi, hogy már perlik készítőjét. A humor így is élvezhető, hiszen főként vizuális. Ráhangel a következő pink filmre.

01:00 – Kedvenc rendezőm (Miike Takashi) egyik kedvelt motívuma tűnik fel a softpornó film vége felé - a mindenkinek komoly gondokat okozó túlméretezett pénisz, melynek tulajdonosa megrémíti vele egyetlen szerelmét mikor egy templom előtt hirtelen letolja a gatyáját. Természetesen ennek konkrét képi megjelenítését nem lehet kihagyni. Ez a film nem ettől különleges. Ami bájos benne, az az öregek visszaemlékezése középiskolás éveikre egy osztálytalálkozón. A kisfiúkat az idősbácsi színészek játsszák parókában, iskolai egyenruhában, iskolatáskával. Ez a megoldás igencsak komikus látványt eredményez: az öregek elmennek meglesni egy szeretkező párt és szüzességük elvesztését tervezik. Annak ellenére, hogy mire a lámpákat felkapcsolják a teremben, már fél három körül jár, cseppnyi fáradtságot sem érzek!

03:30 – Zuhog. Elsőre nem volt olyan egyszerű visszatérni a hotelbe, de lesz még időnk gyakorolni. Gyors vázlat a napról, ágybaesés.

2008. április 19. 07:00 (nem annyira hajnal). Zuhany. Reggeli a szállodában. Friss kenyér, vaj, lekvár, cappuccino, tea. Zuhog. Kényelmes eszegetés, iszogatás.

Nagy séta a színházhoz egy szép parkon át. Közértet keresünk útközben, de csak kávézók és fodrászatok (!) vannak. Tegnap éjjel kicsit kerültünk. Épp odaérünk az első filmre.

09:00 – „*PK.COM.CN: Kínai pop-fantasy*” állítja a program. A pop része azonnal rendben van: mintha egy klip kezdődne éppen. Kicsivel később a fantasy besorolás is jogossá válik: a festő rajzai megelevenednek, báb, tárgy és rajzolt animáció. Bizarr pszichotikus mesevilág. Nagyon tetszik. Kínára igazán nem jellemző tempó és elgondolás. Valószínűleg igazi újdonság otthonában is.

A japán popfilmekhez képest (gondolok itt egyből a *Kamikaze Girls*-re) sokkal finomabb és drámaibb, talán komolyabb is. Ami nem azt jelenti, hogy komolyan veszi magát, szerencsére. A jegyzetemben aznapról: „a film a *Science of Sleep*-re hasonlít, de talán még annál is mélyebb utazást tesz a főszereplő fejében, az egyik legkreatívabb film, amit mostanában láttam, viszont ennek ellenére túl kiszámítható. Ahogy az egyik srácra nem emlékeznek az osztálytalálkozón egyből sejtjük (tudjuk!), hogy az illető csak a másik srác képzeletében létezik. Annak ellenére, hogy a sztorit már ezerszer láttuk, a kivitelezés különlegessé teszi. Emellett tökéletesen működik a séma mindkét olvasatban.” Ötössel szavazok rá. Merthogy azt is lehet. Minden film előtt kapunk egy szavazókártyát a film címével, amit a kijárat melletti ládába kell dobni, miután betéptük az alját az osztályzatnál 1-5-ig. Olyannyira ötös, hogy a DVD pultnál meg is venném, de sajnos még nincs meg. A fesztivál alatt folyamatosan érkeznek plakátok, szóróanyagok, DVDk, könyvek a filmekhez kapcsolódóan. Igazi ritkaságok eredeti nyelven, olasz felirattal... Nem igazán gondoltak a külföldiekre.

10:40 – Shin Sang-ok retrospektív. Az ötvenes és hatvanas évekbeli, dél-koreai kasszasikereket bemutató sorozat első darabja egy csalásról szól, az egyetemista lány pénz reményében egy képviselő halottnak hitt lányának adja ki magát. Igazi nagyszabású melodráma, nekem itt-ott túl sok könnyel és sóhajjal, de valódi happy enddel. A bírósági tárgyalás tempója és hossza az egyetlen ok, ami miatt nem tartanám igazán modern filmnek, egy kicsit túl lett magyarázva, vagy, ha úgy tetszik, üzenete van a filmnek. Ettől függetlenül kellemes (és jó minőségű!) időutazás volt.

12:30 – A közeli ázsiai Expressz Wok nevű étteremben ebédelünk a fesztivál hangulatához híven. Az angolul nem tudó, olaszul hadaró kínai pincér egy kicsit torzít a tökéletes képen, de az étel ettől függetlenül kínai. Zuhog. Ennek ellenére bolyongunk kicsit a városban. Régi szép épületek, macskaköves szűk utcák, nagy terek. Még épp hogy van idő egy tejes fekete teára a színházbüfében a következő film előtt.

14:15 – *Handle (me) with care* - Háromkarú thai fickó viszi haza a zöldségeket és húsokat a piacról. Beszólnak neki a kofák. Ahhoz képest, hogy hazájában mennyire szeretik a forgatókönyvíró (Kongdej Jaturunrutsamee) nekem pont a történettel, vagy inkább annak hiányával akadt problémám. Valószínűleg a "road movie" címke miatt vártam több akciót és kevesebb drámát. Lévén ez a harmadik több mint két órás dráma, amit ma megnéztünk nekem sok volt. Ami valahol azt mutatja, hogy mégiscsak hatásos film, főleg a nem beigért dráma-vonal. (Szipogás és zsebkendő gyűrögetés a nézőtéren.) Háromkarú hősünk, ugyanis, hogy ne legyen többé látványosság, levágatta plusz végtagját, amivel elérte, hogy pont olyan unalmas lett, mint a falu többi lakója. Természetesen nagyon megbánta, de a kar visszalopása balul sült el. Emellett a lány, aki elfogadta volna így is elutazott végleg, és még anyja kiborult hamvain is keresztültaposnak az utcán... Ez a film a "már fáj" kategóriába tartozik, szerencsére annyi humorral kiegyensúlyozva, hogy még éppen

nézhető legyen. Ha ez lett volna a mai első film, akkor valószínűleg több türelemmel nézem, és jobban tudom értékelni a hirtelen hangulatváltásokat benne.

16:30 – Érthető okokból úgy döntünk, hogy a középkorú férfiak rockbandájának újra összeállása, vagyis a *Happy Life* című low-budget DRÁMA kimarad ma. Ehelyett DVD-ket, könyveket és mindenféle fesztivál logoval ellátott tárgyakat nézegetünk. (A könyves pultnál megtaláltam Mark Schilling *Yakuza Movie Book*-ját, és megvettem az utolsó ép példányt azzal a tervvel, hogy megkérem az egyébként is itt kószáló Schilling urat, hogy írja alá nekem, és megkérdem, hogy miket tud még ajánlani a szakdogámhoz a témában.) Ezután sorban állás tolmácsgépekért, ugyanis Hideo Nakata ma is itt van, és most bővebben fog beszélni a tegnapi bemutatott filmjéről és az adaptáció, valamint sokadik részek készítésének nehézségeiről. A beszélgetésben csatlakozik hozzá az *Always2* rendezője, Yamazaki Takashi is.

18:30 – közönségtalálkozó / sajtótájékoztató / hosszúkás-asztal beszélgetés. Mark Schillinget azért (is) bírom nagyon, mert mindig olyan dolgokra kérdez rá beszélgetések és interjúk során (olvastam már egy párat tőle), amikre a leginkább kíváncsi vagyok. A beszélgetés során YT alig jut szóhoz, HN pedig hosszú monológokba bonyolódik. Ez, jelen esetben legalábbis, jelent valamit: Hideo alaposan átgondolta, hogy miért csinálja a *Death Note* adaptációt – rá is volt kényszerítve, állítása szerint rengetegen tiltakoztak, és kétségbe vonták ötletét. A film létrejött, és mi is megbizonyosodhatunk meggyőzőerejéről.

Rövid idézet második hosszabb lélegzetvételű válaszából: „A *Death Note manga*, majd az anime sorozat eleve is nagyon népszerű volt. Miután megnéztem a két filmet, éreztem, hogy hiányzik belőle valami. Lightot, a főszereplőt követjük végig, de Ryuzaki (azaz L, a nyomozó) ugyanolyan fontos karakter a történetben.

Tudjuk, hogy 23 napja maradt mielőtt békésen, otthonában meghal. Na de mit csinál ez alatt a 23 nap alatt? Mit csinálna egy olyan ember, mint L? Nem írta meg senki. Én el akartam mondani, hogy mi történik ez alatt a 23 nap alatt, mert a karakter megváltozik: halála előtt elégedett mosoly van az arcán. Azelőtt viszont soha nem mosolygott. Mi lehetett, ami egész lényét megváltoztatta? Valami nagyszabásúra gondoltam, de közben azt akartam, hogy a manga rajongói is megkapják, amit várnak egy *Death Note* ihlette filmtől.”

Itt megjegyezném, hogy ez tökéletesen sikerült, még a *DN2* maszkja is megjelenik a filmben, ami ismét nagy nevetéseket és tapsokat kapott. Hideo körülbelül még 15-20 percig beszél a japán filmgyártás sajátosságairól, hogy mennyire befolyásolja a közönséget a filmekre erőszakolt műfaji beskatulyázás, - az ő esetében nyilván a J-horror, amitől nehezen tud szabadulni. YT röviden elmondja, hogy mennyire megszerette az ALWAYS szereplőit, és, hogy milyen jó volt újra feleleveníteni őket.

20:00 – A rövid beszámoló elég kíváncsivá tett – máris benn ülünk az ALWAYS2-n (japán nosztalgikus retró dráma – teszi hozzá a táblázatomban). A leírásból, bájos-humoros *Ozus* családi történetet vártam, amit csak részben kaptam meg. Gondolhattam volna, hogy 2008-ban nem fog olyan film készülni '59-ről, mint '59-ben (Ozu Yasujiro – *Ohayô, Jó reggelt*). Sajnos ettől eltekintve is felszínesnek éreztem mind a stílust, mind a történetet, de a CGI nem zavart külön a látványban. A vállalkozás, hogy a régi Tokyo látsszon a vásznon eleve merész és érdekes ötlet.

22:45 – Jön a 'cutting edge omnibus'! Nagyon vegyes a felhozatal, egy-két darabkáról indulnék is kifelé, ha nem az erkély közepén ülnék, aztán meg-megörülök,

hogy maradtam és jókat nevetek a kísérletező agymenéseken. „Fárasztóóó!” – leginkább ez írja le, amit látunk, olyannyira, hogy az összeállítás után el is indulunk haza, hogy kipihenjük.

02:00 – Korai fekvés rövid jegyzetelés után. Nem zuhog.

2008. április 20. 07:00 – Zuhany. Svédasztal. Friss kenyér, vaj, lekvár, cappuccino, tea. Süt a nap!!! Így az embernek több kedve van egy kínai fantasyromance-hoz. A *Secret* című film kínai giccsdrámaként indul, kellemes, de eleinte mégiscsak felmerül a „na és?!”. Majd, mikor már véget kéne érnie európai agyam szerint, érdekes fordulatot vesz a cselekmény és vele együtt a műfaj is. Az öreg zongora egy megfelelő kottával ugyanis időgépként működik, a nem-létezni tűnő lány pedig igenis létezik, csak 20 évvel korábban.

10:45 – Shin Sang-ok helyett elsétálunk a közeli vidámparkba, amiről egy festmény is lóg a színházban. Igazi vasárnap délelőtt van a napsütötte parkban nagymamákkal és visító kisgyerekekkel. Hamburger, sült krumpli, napozás.

12:25 – A *Mr. Cinema* (nosztalgikus komédia) európai premierje. Valamennyire hongkonginak kéne lennem, hogy igazán értékelni tudjak bizonyos (filmes) utalásokat. Hongkong története, a Kínához való visszacsatolás ettől függetlenül érthető az erre adott egyéni reakciókkal együtt. Valaminek vége lett- valami elkezdődik. Világos. Éppen ezért a szimbolikus család-történetet, szerintem, jobb lett volna kihagyni, és egy kicsit dokumentaristább stílusban, még több szereplővel elmesélni ezt a változást.

14:30 – *Boldogság*. Igencsak ironikus cím a sok szenvedéshez, amit a vásznon látunk. Volt bártulajdonos kínlódik rehab és italozás, vidék és város, család és szeretők közt. Lassú, egyenletes tempó, meleg tónusú képek, szomorkás hangulat kis humorral. Négyes. **16:40** – Nem volt időnk WC-re menni, és még nem is férünk el az alsó szinten. Miki Satoshi a feszt igazi sztárja, úgy tűnik. Maximális teltház. És jogos! Az egyik kedvenc filmem lett az *In The Pool*. Kedves, japánosan flúgos karakterek élnek mindennapi életüket melyben egy náluk is bolondabb pszichiáter próbálja őket segíteni. Az üzletember megbolondul, ha egy napig nem úszhat (innen a cím) az újságíró hiába veszi kamerára, hogy mindent kihúzott, becsukott, és lekapcsolt, így is visszamegy ellenőrizni, és harmadik szereplőnk problémájának orvos tanoncok járnak a csodájára: nem múlik el az erekciója. Kedves film arról, hogy mindenkinek megvan a maga baja, és nem feltétlenül kell „megjavítani”, meggyógyítani őket.

Pang-ho Cheunggal nem kívánunk beszélgetni (a *Trivial Matters* rendezője), viszont végre jó idő van, ideje körülnézni Udinében. Ezért lemondunk a nagyszabású kínai háborús epikáról is. Szűk utcák, szobrok, sziklakertek, régi templomok, még régebbi terek, totemoszlop. (?)

22:15 – Igazi formabontó dél-koreai rendőrfilm kötelességtudó jó rendőrrel akinek rablót kell játszania egy szimulációban, hogy a rendőrség bebizonyítsa, nem is olyan tehetetlenek, mint ahogy az eddig látszott. A szimuláció azonban túl jól sikerül – a rendőr-bankrabló sakkban tartja a hatóságokat, a kommandós alakulat sem tudja megoldani a helyzetet. A film különlegessége abban van, hogy nincsenek igazi fegyverek, igazi halottak, sőt, egy csepp vér sem tűnik fel a filmben. Minden csak játék: a banki alkalmazottak táblákat kapnak a nyakukba az álrablótól: „megkötözve”, „elájult”, „jelölték”, és a kedvencem: „megerőszkolva”. Elképesztően tartja végig a

kettősséget: játékos, vicces és emellett komoly, feszült túszerdrámát látunk. Egyik irányba sem billen, még a legvégén sem.

00:15 – Negyed egy van, de Miki Satoshira maradni kell. Főleg, hogy a *Deathfix* című abszurd vígjáték-roadmoveről van szó. A főhős azt az újságírói feladatot kapja agyabuggyant felettesétől, hogy haljon meg, és írjon egy cikket a halál utáni életről. Mindezt egy drog segítségével érheti el, ami, mint kiderül, egy bizonyos fajta bogárból lehet kinyerni. A film a témához illően örült, szerethetően nemnormális szereplőkkel és japános horror-humorral. Hosszú napunk volt, de a közönség végig hangosan nevet, tapsol és füttyöl. Miki Satoshi erőssége a karakterek teremtésében rejlik, a történet már nem is fontos.

03:00 – Már előre örülök, hogy holnap még egy Miki Satoshi filmet fogunk látni, megpróbálok valamit jegyzetelni a filmekről, de elalszom.

2008. április 21. 07:00 – Megint esik. Szokásos zuhany, reggeli, kicsit több kávé, és séta a színházhoz.

09:15 – *Me... myself*. Thai románc. Ha van film a fesztiválon, aminek konkrét mondanivalója van, még hozzá olyan, amivel nem értek egyet akkor az ez! A kínai gyárosnál készített jegyzeteim méltatlankodva teszik fel a kérdést, hogy komolyan azt akarja-e állítani a rendező, hogy minden viselkedés, így a melegség is, tanult egy az egyben?! Szerencsétlen szereplőnket ugyanis meleg nevelőszülőkkel verte meg az ég, és így ő is az lett. Azonban egy baleset során amnéziás lesz – és emellett hetero is. Azonban az emlékeivel visszatér a melegsége is. Az alapötlet önmagában is kérdéses állítás. Később átgondolva arra jutok, hogy mégiscsak zseniális film, ha nem a konkrét történetre figyelek. Kifordított queer film arról, hogy mit tehet valaki, akinek a nevelése nem engedi, hogy olyan legyen, amilyen szeretne. Eddig mindig csak a fordítottját láttuk: heteronak nevelt emberek szenvedtek azért, hogy azok lehessenek, akiknek belül érzik magukat. A film erős szimbolizmusa (a balesetnél eltört névnyaklánc megcsönkítva férfinév, ám a letört darabot később visszaillesztve már női nevet kapunk) is ezt az elképzelést támogatja. A felszínen a meleg ellen szól ez a történet, de ha megnézzük a főszereplő fellépését – ami nem egy hatodrangú, ócska travi hakni, hanem egy komoly, művészi tánc –, megértjük, hogy nem becsmérlő szándékkal készült a film.

A film után ebédelünk, teázunk és beszélgetünk a filmről. Nem nézzük meg a retrospektív következő darabját. Az első után eldöntöttük, hogy egy elég volt. Sajnálom, hogy nem most van a Nikatsu Action sorozat – bár, talán ennyi pihenés is kell.

13:15 – Megnézzük Pang Ho-Cheung két gyerekkorában készült filmjét, amin én, személy szerint nem fedezek fel semmi különlegeset, de mondjuk mostani filmje sem nyerte el tetszésemet. Mindenesetre a kommentárjai nagyon szellemesek voltak, jópofa fickónak tűnt, és érdemes volt meghallgatni.

14:15 – És azonnal kezdődik is a *Kala Malam Bulan Mengambang*, a malajziai noir zombi voodoo vígjáték. Mint ahogy a leírás is mutatja, a „kicsit sok” kategóriába illik a film, olyannyira, hogy elaludtam a közepén. Ettől függetlenül, mintha ki sem hagytam volna semmit, ugyanúgy csatlakozni tudtam a sztoriba 30-40 perccel később. Amennyit láttam az meglehetősen vicces volt, itt-ott kicsit ijesztő epizódokkal. A noir formát hozta, volt maláj femme fatale figura, E/1 narráció és nyomozás, és fura zombi-ragadozó testvér-szerető pár erősen a *Cat People* című horrorra hajazva.

16:25 – Miki Satoshi!!! Ezúttal melankolikusabb hangvételű, lassú tempójú, egy városra korlátozott road movie-t nézünk a családról és a valahova tartozni akarásról. A film sok ponton giccsbe hajlik, de minden alkalommal, egy ügyes

kanyarral odébb lavírozunk – nem várunk csodát, és nem is lesz semmi ilyesféle. Még csak nagy búcsújelenet sem, aminek én kifejezetten örültem.

18:30 – A rendező pedig a hatalmas tömegnek örült, ahogy az a sajtótájékoztatón kiderült, meg az is, hogy minden alkalommal a közönséggel együtt nevet saját poénjain. Elmondja, hogy nehéz dolga van a filmszakmában, mert a TV-től jön, és kizárólag vígjátékban gondolkodik. A kritikusok hiányolják a „művészt” és a „drámait” filmjeiből. Ennek ellenére ragaszkodik sajátos, személyes komédiáihoz, azt mondja, a jellegzetes karakterek találtak, minden nap jegyzetel valamit, hogy majd felhasználja a filmjeihez. Szereti a peremen élő fura figurákat, ami persze egyfajta romantikusságot visz a filmjeibe, ami szerinte még mindig valóságos. A bizarr helyzeteket az élet teremti, ő csak megmutatja a közönségnek, akik épp nem voltak ott az adott pillanatban.

20:00 – *Funuke, show some love, you losers!* Minden családtagját megalázó, öntelt felkapaszkodó színésznő keserű története mangával, csúnya balesetekkel és dühítően igazságtalan, de annál életszerűbb fordulatokkal. Talán egy órában jobban tetszett volna. Így (112 perc) csak négyes.

23:00 – Belekóstolunk a Far East Nights party-sorozatba a Visionaro nevű klubban az utolsó két film helyett. Zuhog. A buliban a szervezőkkel koktélozunk és beszélgetünk, Miki Satoshi a másik asztalnál italozik. Ismerős távolkeleti arcok. Minimál elektró laptop zene, mécsesek. Az emberek benn isznak, kinn dohányoznak, és sehosem táncolnak. A klubnak nincs engedélye táncrea. (!!!) Mint megtudtuk Udinében: 1.) mindig esik 2.) csak két helyen lehet táncolni. A hangulat ettől függetlenül nagyon jó, maradunk hajnalig. Új ismerőseink autóval hazavisznek minket a szállodához – lett volna kb. két óra amíg hazagyalogolunk az esőben.

03:30 – Zuhog. Ágybaesés.

2008. április 22. 07:00 – Szokásos ébredés, reggeli, séta, zuhog.

09:15 – *The Wonder Years*. Családpára dél-koreai módra igazi, nem igazi, majd mégis igaz anyukával és mostoha apukával, otthonról elszökéssel, gyerekkori szerelemmel, karaokéval, iskolabuszból készített étteremmel és nagy adag bájos humorral.

14:14 – A közönség reakcióiból ítélve ez a fesztivál legsikeresebb filmje: fülöp szigeteki sci-fi: *Resiklo* címmel. Ugyanakkor ez az a film, amiről a legtöbben távoznak is. Feltűnően megosztja a közönséget. Én a hangosan nevetők közé tartozom, és élvezem a színházi cyberpunk hangulatot robotokkal, világvégével, cyborgokkal és sivataggal. Az akciójelenetek önmaguk paródiái, a karakterek eltűzöttan egysíkúak, meg sem fordul a fejemben, hogy komolyan vették magukat a készítőik. Folyamatosan az az érzésem, hogy mekkora buli lehetett forgatni, ez süt át minden jeleneten.

16:25 – Számunkra a fesztivál utolsó filmje: japán orvosi pszicho-thriller. A speciális szív-műtétek sikerének aránya egyszer csak romlani kezd – a betegek szíve nem indul újra, a műtéteket végrehajtó *Batista csapat* tagjai kikészülnek, kívülállók jelennek meg, hogy nyomozzanak. En semmilyen kórházi sorozatból nem láttam egyet sem, így friss szemmel nézem a filmet, találgatok, hogy ki lehet az, aki tulajdonképpen megöli a betegeket, feszültnek, fordulatosnak érzem a filmet. Távolkeleti mozzanat az, hogy a hibák elkövetője nem a rossz szemű főorvos, akiről kiderül, hogy nem lát lefelé, hanem az unatkozó altató/érzéstelenítő kolléga, aki egyszerűen imádja azt a pillanatot, amikor mindenki retteg, hogy újraindul-e a szív, és az utána következő pánikot, amikor nem. Nekem jó befejezés ez egy ilyen fesztiválnak.

Ettől függetlenül már itthon megnéztem további 5 filmet, többek között a fesztivál zárófilmjét is (*Shadow in The Palace*) a katalógus leírásai alapján, és egyikben sem csalódtam.

20:00 – Minden csomagunkkal elindulunk a hotelből, amikor kiderül, hogy busz sztrájk van. Milyen otthonos! Stoppolunk és az első autó megáll, hogy kivigyen minket az állomásra, ami, ahogy látjuk, elég messze van a hoteltől. A buszpályaudvar sötét, üres, a váróterem zárva. Vajon hazamegyünk ma? Vagy esetleg maradunk a holnapi *Horror Napra*? Gondolom egyértelmű, hogy melyik tetszene jobban...

22:15 – A buszunk megérkezik, amint leülünk, elalszom és álomban L, a nyomozó keresi a szívűtékek meghiúsítóját egy úrállomáson, ahol *Mr. Cinema* vetít egy régi, romantikus drámát. Minden probléma nélkül végigalszom az utat, és a másnapot is. Ránk fér.

Jó ötletnek tartom, hogy a filmek egy helyszínen, egy teremben vannak – nincs az az érzésem, hogy bármit is csinállok, lemaradok egy csomó filmről, vagy, mondjuk, rosszul döntök, amikor filmet választok. Azt hiszem, hogy ez az egyik elv, amiből nem engednek – a fesztivál szlogenje is azt állítja, hogy ez az a filmfesztivál, ami nem akar NAGY lenni. És valóban, nagynak nem nagy, viszont annál színvonalasabb! Elképesztő, hogy majdnem minden egyes film előtt / után beszél a rendező, és, hogy egyik filmet sem értékeltem négyesnél rosszabbra. Sajnálom, hogy az új Miike filmet nem láttam nagyvászonon, és a horror napra is szívesen maradtam volna. Majd jövőre!